

„Да вървимъ мързеливко“, — казваше тя, когато дойде при мене за да ме натовари.

„Защо си се умълчалъ и не ни заглушишъ съ твоя дебелъ гласъ: Иа! Иа!“ . . . и като ме натоварваше, подкарваше ме къмъ пазаря. Зарадвана до уши, че ще вземе отъ голѣмия си товаръ нѣколко петолевки, не искаше никакъ да знае за мене. Тя ме биеше немилостиво до като стигнемъ на пазаря. Азъ понѣкога излизахъ отъ нетърпение, та искахъ да свалжъ: неж и тежкия товаръ, но не можахъ да се прѣвия ни на дѣсно, ни на лѣво — бѣхъ много прѣтоварено. Но найсетнѣ азъ си съвзехъ всичкитѣ сили, заскачахъ силно и подиръ малко ъж видѣхъ строполясана на земята . . .

— Ахъ, ти, проклѣто магаре! Безумно животно! Вироглавнико! . . . завика тя. — азъ ще те научж ей сега! . . . Че като взе тоягата, че бой — по краката, по главата, Боже опази! Само азъ знажъ какъ утърпѣхъ.